

U S N E S E N Í

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ve veřejném zasedání konaném dne **04.10.2017** projednal **odvolání**, které proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 20.06.2017 č.j. 6 T 23/2017-303 podal obžalovaný ■■■■■ ■■■■■ nar. ■■■■■ v Táboře, OSVČ, trvale bytem ■■■■■ – ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ a rozhodl o něm **t a k t o** :

Podle § 256 tr. řádu se odvolání obžalovaného jako nedůvodné **z a m í t á** .

O d ů v o d ě n í :

Shora označeným rozsudkem Okresního soudu v Táboře byl obžalovaný ■■■■■ ■■■■■ uznán vinným přečinem těžké ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 tr. zákoníku, jehož se měl dopustit jednáním, které specifikováno ve výrokové části napadeného rozsudku na jeho straně první. Za tento přečin byl obžalovaný odsouzen podle § 147 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v délce 10 měsíců, který mu byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 30 měsíců. Podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku byly obžalovanému uloženy přiměřené povinnosti v průběhu zkušební doby podle svých sil uhradit nemajetkovou újmu a škodu trestným činem způsobenou a dále podle § 48 odst. 4 písm. k) tr. zákoníku poskytnout poškozené přiměřené zadostiučinění, konkrétně do jednoho měsíce od právní moci rozsudku zaslat poškozené ■■■■■ ■■■■■ nar. ■■■■■ bytem ■■■■■ ■■■■■ písemnou omluvu za jednání, jež poškozené způsobil. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byla obžalovanému uložena povinnost nahradit poškozené ■■■■■ ■■■■■ (generálie shora) nemajetkovou újmu ve výši 1.314.704 Kč. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byla obžalovanému uložena dále povinnost zaplatit poškozené ■■■■■ ■■■■■ (generálie shora) škodu ve výši 69.546 Kč. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu obžalovanému uložena taktéž povinnost zaplatit na náhradě škody poškozené společnosti Česká průmyslová zdravotní pojišťovna, IČ 47672234, se sídlem Ostrava, Vítkovice, Jeremenkova 161/11, částku 11.333 Kč. Podle § 229 odst. 2 tr. řádu byla poškozená ■■■■■ ■■■■■ (generálie shora) odkázána se zbytkem svého uplatněného nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Rozsudek soudu I. stupně právní moci nenabyl, neboť v zákonem stanovené lhůtě proti němu podal obžalovaný prostřednictvím své obhájkyň odvolání, které směřuje do všech jeho výroků. Rozsudek dle obžalovaného vykazuje vady skutkové, kdy soud vycházel z nesprávně zjištěných skutečností a nesprávně zhodnocených důkazů, v řízení byla porušena ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci a právo obhajoby, které měly vliv na správnost a zákonnost napadeného rozsudku. Napadený rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení. Soud I. stupně nesprávně zjistil skutkový stav a nevypořádal se se všemi

okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Díky tomuto je uložený trest nepřiměřeně vysoký a rozhodnutí o uplatněném nároku poškozené je zcela nesprávné.

Soud I. stupně vzal za věrohodnou výpověď poškozené, neboť korespondovala s výpovědi jejich příbuzných, kteří vypovídali všichni jako klíčoví svědci, byť nebyli události přítomni, a vypovídali pouze to, co jim poškozená měla říci, a to za situace, kdy všichni společnými silami připravili se značným časovým odstupem trestní oznámení, o kterém se měli navíc radit se soudcem [REDAKCE] [REDAKCE] jak zcela opomenul jakkoli řešit soud I. stupně včetně návrhu na odnětí věci. Soud I. stupně vůbec neověřil výpověď poškozené jakýmkoli technickými důkazy (rekonstrukce s figurantkou nebo vyšetřovacím pokusem) a vůbec se nezabýval rozpory ve výpovědi poškozené týkající se její polohy a případně výskytu baněk, které poškozená tvrdí, že jí obžalovaný přikládal. Soud I. stupně se zabýval pouze případnými nedostatky výpovědi obžalovaného. Nebylo ověřováno, jak baňkování tvrzené poškozenou probíhá a zda vůbec je možné, aby v jeho průběhu došlo ke vzplanutí. Pokud by soud takové důkazy provedl, byla by zcela vyvrácena verze poškozené, neboť při baňkování takto požár nebo vzplanutí vzniknout nemůže a verze, jak ji popisuje poškozená, není technicky proveditelná. Soud však veškeré návrhy na doplnění důkazů ze strany obžalovaného zamítl.

Obžalovaný namítá, že hodnocení jeho chování po oné události soud I. stupně vyhodnotil jako přitěžující, což nemá žádnou oporu v provedeném dokazování. Obžalovaný poškozené telefonoval po události do nemocnice, dotazoval se na její zdravotní stav, poškozené říkal, že je pojištěn a že by tedy mělo dojít ke krytí z pojištění, k tomu poskytl součinnost. Naopak to byla právě poškozená, kdo odmítl s obžalovaným komunikovat, rozhodla se podat trestní oznámení, a to po 10 dnech a v něm uváděla zcela odlišný průběh situace, než jaký byl ve skutečnosti.

Navrhovanými důkazy ze strany obžalovaného by bylo prokázáno, že k baňkování vůbec nedošlo, čímž by věrohodnost výpovědi poškozené a jejích svědků jaksí doznala za své. Nebylo ani zřejmé, kde baňky byly po skončení události, co se s nimi stalo, zda se rozbily, jak byly z těla poškozené odstraněny, nic takového není poškozená schopna popsat a vysvětlit. Navíc zcela absentovaly stopy po baňkování na jejím těle. Těmito skutečnostmi a rozpory ve výpovědi poškozené se soud vůbec nezabýval. Soud I. stupně se nezabýval ani nelogičností situace, že by měl obžalovaný aplikovat poškozené baňky poté, co mu sdělila, že je těhotná. Vyšetřovací pokus by prokázal zcela krátkou dobu možného hoření, neviditelný plamen, nemožnost prohoření lůžkoviny a lůžka samotného. Rekonstrukce by mimo jiné prokázala, že pokud by poškozená ležela, jak sama uvádí a jak je zakresleno v plánu odborného vyjádření k požáru, na obžalovaného by ani vidět nemohla.

Raritnost a ojedinělost této situace, kterou zmiňuje sám soud I. stupně v rozsudku, jednak vede k nutnosti aplikace zásady subsidiarity trestní represe a jednak k závěru o absenci subjektivní stránky v podobě nevědomé nedbalosti. Jednání obžalovaného tak není rozhodně trestným činem, když postrádá takový stupeň škodlivosti, aby bylo zapotřebí použít trestní represe. Obžalovaný rozhodně průběh celé události neočekával a nemohl očekávat. Obžalovaný v další pasáži svého opravného prostředku podrobně rozebírá zásadu subsidiarity trestní represe. Není mu známo, z čeho soud dospěl k závěru, že je třeba řešit danou situaci prostředky trestního práva. Od počátku komunikoval s poškozenou a poskytoval veškerou

součinnost až do doby, kdy jej poškozená nejdříve odkázala na komunikaci s příbuznými s tím, že s ním dále komunikovat nechce a následně podala na jeho osobu trestní oznámení, ve kterém uvedla svou verzi skutku, která není založena na pravdě. Dle obžalovaného je v právním státě nepřijatelné, aby prostředky trestní represe sloužily k uspokojování subjektivních práv soukromoprávní povahy, nejsou-li vedle toho splněny všechny předpoklady vzniku trestněprávní odpovědnosti, resp. nejsou-li tyto předpoklady zcela nezpochybnitelně zjištěny. Obžalovaný má za to, že nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že se stal skutek tak, jak jej popisuje poškozená. V takovém případě pak přistupuje i zásada *in dubio pro reo*. Navíc obžalovaný nesouhlasí s hodnocením a charakteristikou jeho osoby ze strany soudu I. stupně. Dle obžalovaného jedině znalec z oboru psychiatrie by mohl provést rozbor jeho osobnosti.

Obžalovaný napadá absenci objektivní a subjektivní stránky trestného činu, jímž byl uznán vinným. Dle obžalovaného se soud I. stupně v jeho případě snaží dovodit alespoň nevědomou nedbalost, jeho odůvodnění k této problematice se vztahující však v trestním právu neobstojí. Obžalovaným dále argumentováno, že v jeho případě chybí také objektivní stránka trestného činu. Obžalovaný taktéž napadá nesprávné hodnocení důkazů. Odborné vyjádření k požáru ze dne 12.5.2016 stanoví jako příčinu požáru nedbalost obžalovaného, není ale stanoveno, v čem nedbalost spočívá a jedná se o právní hodnocení, které zpracovateli nenáleží. S ohledem na to, že nebylo provedeno šetření na místě, nelze proto objektivně vyhodnotit ohniskové příznaky, stopy šíření požáru, druh hořlavé kapaliny a její skutečné množství a vzhledem k rozporům ve výpovědích nelze jednoznačně stanovit příčinu, okolnosti mající vliv na rozšíření a závěry jsou postaveny na hypotézách. Proto obžalovaným navrhováno vypracování znaleckého posudku. Odborné vyjádření nemůže být dostatečným důkazem, který soud musí hodnotit samostatně, tak i ve vzájemné souvislosti s důkazy ostatními.

Obžalovaný vytýká soudu I. stupně, že se zabýval pouze nesrovnalostmi v jeho výpovědi, kterou upřesňoval, to ale nebylo provedeno u poškozené, která průběh události popisuje rozličně. Dále obžalovaný soudu vytýká, že nemá odborné znalosti na to, aby hodnotil stopy na těle poškozené způsobem, jak uvádí v rozsudku. Dle obžalovaného soud I. stupně provedené důkazy nesprávně zhodnotil a pochybil, když neprovedl důkazy, které jím byly navrhovány na jeho obhajobu.

Dle obžalovaného znalecký posudek Doc. MUDr. Františka Vorla, CSc., především není posouzením ztížení společenského uplatnění do budoucna, ale hodnocením stavu poškozené v době vyhotovení předmětného znaleckého posudku, který předložila poškozená, a má stanovit její ztížení společenského uplatnění, což zcela popírá princip samotného ztížení společenského uplatnění. Předmětný znalecký posudek tak nemůže sloužit jako podklad pro rozhodnutí o náhradě škody, když není zpracován v souladu se základními principy způsobu stanovení ztížení společenského uplatnění. Navíc předmětný znalecký posudek vykazuje vady, se kterými se soud I. stupně nevypořádal. Tyto vady obžalovaný konkretizuje a podrobně rozebírá, a to pod číselným označením 1) – 16). S ohledem na námítky obžalovaného ke zpracovanému znaleckému posudku je připravena revizní znalecký posudek vyhotovit MUDr. Alena Gayová, soudní znalec v oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, která byla s trestním spisem seznámena, jak obžalovaný avizoval již před soudem I. stupně.

Náhrada škody tak neměla být poškozené přiznána dle předmětného znaleckého posudku předloženého před soudem I. stupně ke ztížení společenského uplatnění, jehož hodnocení je více než předčasné.

Z výše uvedených důvodů proto obžalovaný požádal, aby odvolací soud doplnil dokazování a sám rozhodl tak, že jej obžaloby zproští, neboť skutek není trestným činem a poškozenou případně odkázal s jejím nárokem na řízení občanskoprávní ad eventum napadený rozsudek zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. V takovém případě, aby také nařídil, aby věc projednal a rozhodl jiný soud téhož druhu a stupně s odkazem na návrh obžalovaného na odnětí a přikázání věci.

K písemnému odvolání obžalovaného se vyjádřila prostřednictvím své zmocněnkyně i poškozená ■■■■■ ■■■■■. Ta napadený rozsudek považuje za správný po skutkové i právní stránce a odvolání obžalovaného shledává za nedůvodné. Poškozená taktéž podrobně rozebírá jednotlivé námitky obžalovaného, které se objevují v jeho písemně zpracovaném odvolání, a na ně reaguje. Poškozená odmítá hodnocení důkazů ze strany obžalovaného a tvrdí, že pokud se obžalovaný dovolává zásady subsidiarity trestní represe, je to v daném případě nemístné. Dle poškozené jsou nepřipadné i námitky obžalovaného k hodnotě a kvalitě znaleckého posudku Doc. MUDr. Františka Vorla, CSc. Poškozenou odmítány a považovány za nemístné i další námitky obžalovaného, které uplatnil ve svém odvolání. Poškozená proto navrhla, aby odvolací soud odvolání obžalovaného jako nedůvodné podle § 256 tr. řádu zamítl.

Ke svému vyjádření k odvolání obžalovaného poškozená ■■■■■ ■■■■■ doložila soudu i prohlášení oběti o dopadu trestného činu na její život, datované dnem 25.10.2017.

K rozsudku soudu I. stupně se vyjádřila Generali Pojišťovna a.s., která je pojistitelem obžalovaného ■■■■■ ■■■■■ na základě pojistné smlouvy o pojištění odpovědnosti č. ■■■■■ ■■■■■. Škodná událost je u pojišťovny zaevidována pod číslem ■■■■■. Touto smlouvou je pojistitel povinen nahradit škodu nebo jinou újmu způsobenou pojištěným. S odkazem na zákon č. 277/2009 Sb. o pojištění projevila Generali Pojišťovna a.s. zájem zúčastnit se trestního řízení vedeného pod sp.zn. 6 T 23/2017 u Okresního soudu v Táboře, neboť má právní zájem na výsledku řízení. S ohledem na současnou judikaturu má odpovědnostní pojistitel právo vyjádřit se k oprávněnosti nároků uplatněných poškozenými v adhezním řízení a tím ovlivňovat rozhodnutí soudu v této otázce. Generali Pojišťovna a.s. se nechce vyjadřovat k vině a trestu, ale pouze co do adhezního řízení, které má charakter řízení občanskoprávního. S rozhodnutím nalézacího soudu ohledně nároků na náhradu škody ve vztahu k poškozené ■■■■■ ■■■■■ Generali Pojišťovna a.s. nesouhlasí, má za to, že soud ve svém rozhodnutí nevezl v potaz všechny skutečnosti při posouzení nároků. Generali Pojišťovna a.s. se vyjadřuje k bolestnému, ztížení společenského uplatnění a znaleckému posudku, na základě něhož byly příslušné finanční částky vypočteny, označuje jej za nesprávný, trpící vadami za důkaz nepřezkoumatelný. Dále se Generali Pojišťovna a.s. vyjadřuje k pracovní neschopnosti poškozené ■■■■■ ■■■■■ k její ztrátě na výdělku, stravnému, k nákladům spojeným s péčí o zdraví. K právnímu posouzení Generali Pojišťovna a.s. sděluje, že z hlediska české občanskoprávní teorie je kladen důraz na teorii adekvátní příčinné souvislosti, podle níž je příčinná souvislost dána tehdy, jestliže je škoda podle obecné povahy, obvyklého chodu věci a zkušeností adekvátním důsledkem protiprávního

úkonu nebo škodní události. Tato odpovědnost předpokládá, že vůbec bylo v lidských silách předvídat, že předmětné jednání bude mít za následek danou škodu. Základním kritériem, ze kterého vychází teorie adekvátnosti, je tedy předvídatelnost škodního následku. Příčinná souvislost mezi úrazovým dějem a poškozením na zdraví nemusí být přitom dána vždy u všech žalovaných nároků. Vznik některých následků je možno předvídat, jiné následky předvídat nelze. Vztah příčinné souvislosti mezi úrazem a způsobenou škodou je tak třeba zkoumat vzhledem ke všem žalovaným nárokům zvlášť.

Generali Pojišťovna a.s. s ohledem na argumenty, které vtělila do svého vyjádření, má za to, že je nutné posuzovat každý nárok zvlášť a důkladně s ohledem na to, že poškozená od 15 let trpí psychickými poruchami, pro které není schopna běžného života a kvalita jejího života nebyla na vysoké úrovni již před předmětnou škodou na zdraví, což se odrazilo i ve výši jednotlivých nároků. Dále se na výši zejména ztráty na výdělků podílela i gravidita poškozené. Dle ustálené judikatury platí, že odpovědnost za škodu odpovídající rozsahu jedné příčiny vylučuje odpovědnost za škodu odpovídající rozsahu příčiny druhé a naopak. Generali Pojišťovna a.s. je přesvědčena, že svojí složitostí posouzení nároků na náhradu škody poškozené ■■■■■ ■■■■■ přesahuje rámec trestního řízení a navrhuje, aby odvolací soud s jejími nároky tuto poškozenou odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.

Ve veřejném zasedání konaném dne 4.10.2017 obhájkyň obžalovaného přednesla podané odvolání v plné shodě s jeho písemným vyhotovením, jak toto založeno na č.l. 321-324, 326-335 tr. spisu a velmi podrobně rozvedla jednotlivé odvolací důvody a opětovně zmínila argumenty, na základě nichž soud I. stupně zjistil skutkový stav věci chybným způsobem, důkazy nehodnotil tak, jak mu ukládá trestní řád. Obhájkyň obžalovaného opětovně upozornila na fakt, že v dané trestní věci by měla být uplatněna subsidiarita trestní represe, protože není dána ani nevědomá nedbalost a obžalovaný nemohl způsobený následek předvídat. Jeho jednání určitě nedosahuje takového stupně škodlivosti, aby bylo zapotřebí vůbec použití trestního práva jako takového. Obžalovaný je řádný občan, který od počátku poskytoval součinnost. Obžalovaný nechápe, z čeho soud dovodil, že se bránil nějakému odškodnění. Obžalovaný nahlásil pojistnou událost, zprostředkoval kontakt s pojišťovací makléřkou. Strana poškozená s ní jednala napřímo a obžalovaný součinnost poskytoval, kontaktoval poškozenou, ptal se na její zdravotní stav a vyjadřoval s ní soucit. Tyto polehčující okolnosti nebyly brány v potaz. Obžalovaný se ohradil taktéž vůči hodnocení své osoby ze strany soudu I. stupně, které je založeno na nějakém jeho subjektivním dojmu. Obhájkyň svůj přednes uzavřela v tom směru, že žalovaný skutek není trestným činem a navrhla, aby obžalovaný byl obžaloby zproštěn.

Obhájkyň obžalovaného navrhla, aby jako nové důkazy byly provedeny : vyšetřovací pokus, rekonstrukce s figurantkou, znalecký posudek z oboru požární ochrany, neboť odborné vyjádření nelze považovat za dostačující. Dále obhájkyň obžalovaného navrhla vypracování revizního posudku, o jehož nutnosti se již zmínila v podaném odvolání. Obhájkyň obžalovaného navrhla s ohledem na množství důkazních návrhů, aby rozsudek soudu I. stupně byl zrušen a věc vrácena k novému řízení, neboť je nutné provést důkazy, které před soudem označila.

Státní zástupkyně k odvolání obžalovaného uvedla, že k rozsudku soudu I. stupně nemá žádné výhrady. Plně se ztotožňuje s hodnocením důkazů tak, jak je provedl soud I. stupně. Provedené důkazy byly v rozsudku podrobně rozebrány, hodnoceny jednotlivě i v souhrnu a tento proces naprosto logicky vyústil v závěr o vině přečinem těžké ublížení na zdraví podle § 147 odst. 1 tr. zákoníku. Za dostatečně důkazně podložený tedy označila státní zástupkyně nejen výrok o vině, ale taktéž i výrok o uloženém trestu. Trest, který byl obžalovanému uložen, je trestem ryze výchovným, nelze jej označit za nepřiměřeně přísný. Naopak bylo možno zvažovat i další trest v podobě trestu zákazu činnosti. Dle státní zástupkyně výroky podle § 228 odst. 1 i § 229 odst. 2 tr. řádu se opírají opět o provedené důkazy, jsou dostatečně podloženy a nelze proti nim mít opět žádné výhrady. Státní zástupkyně označila rozsudek okresního soudu za přesvědčivý, dostatečným způsobem odůvodněný, jak zákonem požadováno. Odvolání obžalovaného vyhodnotila jako nedůvodné a za situace, kdy pro průběh veřejného zasedání neučinila dalších návrhů na doplnění dokazování, navrhl, aby bylo soudem postupováno podle § 256 tr. řádu.

Zmocněnkyně poškozené █████ █████ doslovně přednesla vyjádření k odvolání obžalovaného, jak toto založeno na č.l. 339-344 tr. spisu a dodala, že pokud je poukazováno na poměry obžalovaného, potom nemajetková újma, která byla poškozené █████ █████ soudem přiznána, není pro něho likvidační. Navíc tato částka by měla být kryta pojištěním. Nelze proto v žádném případě uvažovat o tom, že by přiznaná finanční částka měla mít tak zásadní zásah do majetkových poměrů obžalovaného, že by bylo nepřiměřeně jí přiznat.

Následně odvolacím soudem dokazování doplněno procesním postupem upraveným v § 213 trestního řádu. Stranám řízení předloženo k nahlédnutí vyjádření Generali Pojišťovny a.s. Čteno dále soudem prohlášení oběti o dopadu trestné činnosti na její život, které založeno na č.l. 345-348 tr. spisu. Obžalovaný se k předložené listině – vyjádření Generali Pojišťovny a.s. nevyjádřil, zaujal však stanovisko k obsahu soudem čteného prohlášení oběti o dopadu trestné činnosti na její život.

Zmocněnkyně poškozené █████ █████ k předložené listině od Generali Pojišťovny a.s. uvedla, že její námitky považuje za nepřípadné. Velmi podrobným způsobem zareagovala na argumentaci Generali Pojišťovny a.s., kterou uplatnila ve svém vyjádření. Odkázala na odůvodnění rozhodnutí soudu I. stupně, které označila za správné.

Poté, co si senát krajského soudu vyčlenil do své závěrečné porady rozhodnutí o důkazních návrzích, které zazněly ze strany obhájkyne obžalovaného, dokazování prohlášeno za skončené.

Obhájkyne obžalovaného v rámci konečného návrhu opětovně upozornila, že v dané trestní věci absentuje nejen objektivní stránka, ale nebyl ani dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Zejména však absentuje stránka subjektivní, kdy nejvíc je to patrné na zavinění – na nevědomé nedbalosti, která se nemohla vztahovat zejména k tomu, že by si mohl obžalovaný představit, že by se mohlo rozvinout cosi jako posttraumatická stresová porucha nebo jiná podobná porucha. Obhájkyne proto setrvala na stanovisku, že ani nevědomá nedbalost prokázána nebyla. Navrhla proto, aby odvolací soud zprostil obžalovaného viny, neboť skutek není trestným činem, ad eventum, aby rozhodnutí soudu I. stupně bylo odvolacím soudem

zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení, ve kterém by byly soudem provedeny veškeré návrhy obhajoby, které byly navrženy již před soudem I. stupně s tím, že poškozená by měla být se svým nárokem na náhradu škody odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

Státní zástupkyně odkázala na konečný návrh, který již učinila v předchozím přednesu.

Zmocněnkyně poškozené [REDAKCE] [REDAKCE] v rámci konečného návrhu odkázala na svoji veškerou argumentaci, kterou již ve věci uvedla a navrhla, aby odvolání obžalovaného bylo zamítnuto.

Obžalovaný v rámci práva posledního slova uvedl, že jej mrzí, že se ta situace stala. Udělal však vše, co udělat mohl. Mrzí jej bolesti poškozené, její stav, že vše takto dopadlo. Trvá však na tom, co řekl.

Krajský soud ve smyslu ust. § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal k odvolání obžalovaného [REDAKCE] [REDAKCE] vzhledem k rozsahu jeho opravného prostředku, napadený rozsudek Okresního soudu v Táboře jako celek a přezkumu podrobil také i zákonnost řízení, které jeho vydání předcházelo. Po náležitém přezkumu dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného nelze vyhodnotit jako důvodné, a to proto, že toto odvolání je skutečně z větší části opakováním tvrzením a závěrů, které odvolatel uplatnil již v průběhu hlavního líčení před soudem I. stupně a ten se s nimi zcela správným, příléhavým a především zákonným způsobem vypořádal v odůvodňující části napadeného rozsudku.

V prvé řadě považuje odvolací soud za nutné sdělit, že v celém průběhu trestního řízení neshledal žádný procesní lapsus, který by svědčil o porušení procesních norem. V dané trestní věci rozhodoval zákonný soudce, kterým bylo v plném rozsahu respektováno právo obžalovaného [REDAKCE] [REDAKCE] na jeho obhajobu. Okresní soud v Táboře ve věci konal řádně a při zachování veškerých zákonných lhůt několik hlavních líčení, v jejichž průběhu zcela nesporně poskytl obžalovanému patřičný prostor vyjádřit se ke všem skutečnostem, kladeným mu za vinu a k důkazům o nich, v ostatních směrech pak plně šetřil jeho zákonem zakotvená práva. Lze tedy tvrdit, že řízení, které napadenému rozsudku předcházelo v žádném případě netrpí takovými vadami, které by měly za následek porušení ustanovení, jimiž se má zabezpečit řádné objasnění věci a které by mohly negativně ovlivnit správnost a zákonnost napadeného rozsudku. Nebyly tedy zjištěny žádné vady, které by mohly vést ke zrušení rozsudku z důvodů rozvedených v ust. § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu.

Co se týče důkazního rámce, odvolací soud konstatuje, že soud procesní v dané trestní věci provedl reálně dostupné důkazy ke zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a vytvořil si tak patřičnou důkazní základnu pro věcně správné a spravedlivé meritorní rozhodnutí o vině obžalovaného [REDAKCE] [REDAKCE]. Lze tedy tvrdit, že podstatné důkazy potřebné pro zjištění, zda se stal skutek, v němž je spatřován přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 tr. zákoníku, a zda jej spáchal právě obžalovaný, byly opatřeny již v průběhu řízení přípravného a posléze zcela řádným a především zákonným způsobem provedeny v průběhu hlavního líčení. V rámci rozsáhlého dokazování při rozhodování o vině obžalovaného vycházel procesní soud jednak z výpovědi obžalovaného [REDAKCE] [REDAKCE] poškozené [REDAKCE] [REDAKCE] svědků [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE]

Odvolací soud v této souvislosti připomíná, že v případě odvolání obžalovaného jde opravdu o opakovanou argumentaci, které bylo užito již v řízení před soudem I. stupně, s níž se však Okresní soud v Táboře v napadeném rozsudku zcela dostatečným a především zákonným způsobem vypořádal.

Odvolací soud si proto dovoluje tvrdit, že hodnotící úvahy a jejich výsledky procesní soud vyjádřil v dostatečně podrobném a nanejvýš přiléhavém odůvodnění napadeného rozsudku, které ve vztahu k závěru o vině obžalovaného vyhovuje všem požadavkům § 125 tr. řádu, na které lze prakticky v plném rozsahu odkázat, neboť je v něm v dostatečné míře, a to velice pregnantním způsobem prezentován obsah provedených důkazů a je v něm zřetelně a výstižně vyloženo, které skutečnosti byly vzaty nalézacím soudem za prokázané a především jasně označeny důkazní prostředky, o které své rozhodnutí soud opírá, i z jakých důvodů má za vyvrácenou obhajobu obžalovaného [REDACTED] [REDACTED]

V této souvislosti odvolací soud podotýká, že obžalovanému, stejně tak jako jeho obhájce, nelze upřít právo podrobit jednotlivé důkazy a hodnotící postup nalézacího soudu příčinně kritice, uplatnit vůči němu výhrady a vyjádřit svůj vlastní pohled a názor na věrohodnost, spolehlivost a důkazní hodnotu konkrétního důkazu či důkazů. Dle přesvědčení odvolacího soudu je však opravný prostředek obžalovaného do určité míry charakteristický právě tím, že opakovaně zcela neprávem vytýká nalézacímu soudu jednostranné hodnocení některých důkazů. Pokud by byly důkazy hodnoceny jednotlivě a osamoceně, kdy k takovému hodnocení důkazů je přistupováno ze strany obžalovaného, mohly by se jeho námitky, které uplatnil v opravném prostředku, akceptovat. Vzhledem k ucelené důkazní situaci po přihlídnutí k samotnému charakteru trestné činnosti, záleželo správné rozhodnutí o vině obžalovaného [REDACTED] [REDACTED] na pečlivém vyhodnocení každého důkazu i celého souhrnu důkazů, přičemž z odůvodnění napadeného rozsudku je zcela evidentní, že vnitřní přesvědčení soudu o vině obžalovaného nebylo výsledkem nějaké libovůle, ale opírá se o všestranné a logické zhodnocení důkazů provedených před soudem a jejich vzájemných souvislostí. Odvolací soud je nucen proto znovu opakovat, že způsob, jímž soud I. stupně hodnotil důkazy, a skutkové závěry o vině obžalovaného, které z provedených důkazů vyvodil, odpovídají zákonným požadavkům na provádění a hodnocení důkazů. Ničeho proto nelze vytknout, jak již ostatně shora uvedeno, skutkovým zjištěním, která soud I. stupně učinil. Odvolací soud dále nemá naprosto žádných výhrad ani k soudem I. stupně užití právní kvalifikaci, když dovedl, že jednání obžalovaného vykazuje jak po subjektivní, tak i objektivní stránce všechny zákonem předpokládané znaky přečinu těžké ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 tr. zákoníku. Ostatně právnímu posouzení věnuje v odůvodňující části napadeného rozsudku procesní soud náležitý prostor a velmi podrobně se k němu vyjadřuje (strana 11-12). Odvolací soud se s jeho úvahami a výkladem vztahujícím se k právní kvalifikaci jednání obžalovaného naprosto ztotožňuje a zcela odmítá stanovisko obžalovaného, že v jeho případě zákonné znaky žalovaného přečinu nebyly naplněny a z tohoto důvodu nemůže být jeho jednání považováno za trestné. V této souvislosti odvolací soud sděluje, že nepokládá za potřebné cokoli k soudem I. stupně užití právní kvalifikaci doplňovat, neboť vše podstatné bylo již soudem I. stupně dostatečným způsobem řečeno.

K otázce uloženého trestu pak nemá odvolací soud žádných zásadních připomínek, když považuje trest za správně zvolený, co do jeho druhu i výměry. Odvolací soud konstatuje, že

soud I. stupně striktně postupoval při ukládání trestu u obžalovaného █████ █████ podle zásad rozvedených v § 39 tr. zákoníku, dostatečně se zabýval i všemi polehčujícími a přitěžujícími okolnostmi, které lze na jeho straně shledat. Všechny tyto okolnosti pak soud zřetelně prezentoval v odůvodňující části napadeného rozsudku na jeho straně 13-14. Pokud tedy procesní soud u obžalovaného přistoupil k uložení trestu výchovné povahy, trestu podmíněně odloženému, nikterak nepochybil. Trest správně ukládal podle rozhodné trestní sazby dané § 147 odst. 1 tr. zákoníku a tento vyměřil v adekvátní délce 10 měsíců. Výkon uloženého trestu byl obžalovanému podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na přiměřenou zkušební dobu v trvání 30 měsíců. Takovýto trest nelze vnímat jako trest nepřiměřený, nespravedlivý, odporující zákonu. Naopak se jedná o trest naprosto vyvážený, který svým druhem ani výměrou nevybočuje z pravidel trestání, tak jak nastaveny trestním zákoníkem. Za věcně správný a zákonu neodporující lze považovat i výrok soudu, který učiněn podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku, kterým obžalovanému uloženy přiměřené povinnosti, jejichž rozsah a forma specifikovány na straně 2 napadeného rozsudku a náležitě odůvodněny na straně 14 téhož rozsudku.

Dále si odvolací soud dovoluje tvrdit, že procesní soud k otázce náhrady nemajetkové újmy a újmy majetkového charakteru ve vztahu k poškozené █████ █████ a toliko újmy majetkové povahy ve vztahu k poškozené společnosti Česká průmyslová zdravotní pojišťovna přistoupil nanejvýš zodpovědně, což vyplývá z jeho výkladu a úvah, kterými se při svém rozhodnutí v rámci adhezního řízení řídil. Tyto jeho úvahy a hodnotící výsledky naprosto vystihujícím způsobem rozvedeny na straně 14-17 napadeného rozsudku. S ohledem na rozsah a kvalitu odůvodňující části napadeného rozsudku – oddílu VI - nároky poškozených, nepokládá odvolací soud za potřebné cokoliv dodávat a opětovně argumentovat, neboť považuje veškeré výroky, které soud učinil v rámci adhezního řízení za naprosto správné. Procesní soud totiž disponoval dostatkem důkazních prostředků, na základě nichž byl v rámci adhezního řízení oprávněn ve vztahu k jedné fyzické a jedné právnické osobě rozhodnout. Kvalita těchto důkazních prostředků je zřejmá. Lze tedy tvrdit, že fakta plynoucí z těchto důkazů jsou jednoznačná, spolehlivá a v souhrnu v dostatečné míře průkazná. Odvolací soud opětovně konstatuje, že takto shromážděné důkazní prostředky provedené před soudem I. stupně není nutno podrobovat jejich nové analýze, když se tak již jednou stalo zcela dostačujícím způsobem ze strany soudu procesního. Ani v tomto směru neshledal odvolací soud za potřebné dokazování doplňovat, jak navrhováno ze strany obžalovaného. Všechny důkazy, včetně znaleckého posudku, který byl k otázce nemajetkové újmy vypracován k tomu povoláním znalecem doc. MUDr. Františkem Vorlem, CSc. mají značnou vypovídací hodnotu, jde o důkazy v daném řízení použitelné a nepochybnitelné. Odvolací soud uzavírá, že žádného pochybení ve výrocích, které byly soudem učiněny v rámci adhezního řízení podle § 228 odst. 1 a § 229 odst. 2 tr. řádu ve vztahu k poškozené █████ █████ a poškozené společnosti Česká průmyslová zdravotní pojišťovna, neshledal. Oprávněnost a výše přiznaných finančních částek je nesporná, správná a především důkazně podložená.

Odvolací soud má zato, že výše přiznaných finančních částek v rámci adhezního řízení, jež jsou konkretizovány v příslušných výrocích o náhradě škody vyhovuje i dalšímu hledisku, které třeba při stanovení především výše nemajetkové újmy zvažovat, tedy osobní a majetkové poměry obžalovaného. Ten je osobou pracující, osobou v plně produktivním věku. Navíc lze předpokládat, že náhradu škody za obžalovaného bude zřejmě v plném rozsahu

hradit Generali pojišťovna, a.s., se kterou má obžalovaný uzavřenou pojistnou smlouvu o pojištění odpovědnosti.

Ze všech shora konstatovaných a zevrubněji rozebraných důvodů s odkazem na velmi kvalitní odůvodnění napadeného rozsudku, když odvolací soud nepřisvědčil argumentaci opravného prostředku obžalovaného ██████████ ██████████ vyvodil závěr, že s rozsudkem soudu I. stupně, jeho všemi napadenými výroky se lze v plné míře ztotožnit. Tudíž odvolání obžalovaného shledal nedůvodným a jako takové je postupem podle § 256 tr. řádu zamítl.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

V Táboře dne 4.10.2017

JUDr. Jiřina Roubíčková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Alice Srbová